

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.1842

Dosar nr..X.

Ședința publică de la 5 mai 2015

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare contestația în anulare formulată de SC .X. SRL împotriva Deciziei .X. din 13 martie 2014 a Înaltei Curții de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă contestatoarea SC .X. SRL, reprezentat de avocat .X., cu delegație la dosar, lipsind intimații Agenția Națională de Administrare Fiscală-Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, Agenția Națională de Administrare Fiscală -Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X..

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, după care se depune dovada achitării taxei judiciare de timbru și timbrul judiciar și dovada cheltuielilor de judecată.

Înalta Curte, constatând că nu mai sunt chestiuni prealabile de discutat, acordă cuvântul părților prezente în raport cu contestația formulată

Reprezentanta contestatoarei solicită admiterea contestației, anularea deciziei atacate și rejudecarea cauzei cu consecința respingerii recursurilor formulate de organele fiscale și vamale.

Consideră că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 318 Cod procedură civilă referitoare la existența unei greșeli materiale având în vedere că instanța a omis să analizeze anumite înscrisuri existente la dosarul cauzei, respectiv Decizia nr. 244/06.07.2009 emisă de ANAF-DGSC prin care s-a respins ca prematură contestația formulată de societate și Decizia nr. .X./24.03.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Arată că există dispoziții contradictorii, în două hotărâri pronunțate de același complet având în vedere că prin Decizia nr. .X./2011 s-a reținut că restituirea sumei de .X. lei nu a fost niciodată soluționată printr-un raport de inspecție fiscală (nr. .X./2009), iar prin Decizia nr. .X./2014 s-a reținut că a fost rezolvată problema restituirii prin același raport de inspecție fiscală.

De asemenea, arată că în mod eronat s-a reținut o autoritate de lucru judecat între prezenta cauză și cea având ca obiect acțiunea de anulare a Raportului de inspecție fiscală și Decizia de impunere prin care se susține că s-ar fi soluționat cererea de restituire.

A mai solicitat a se constata că nu poate fi vorba despre o eroare de judecată, de apreciere a probelor, întrucât instanța a tras concluzia din alte înscrisuri, necoroborate cu decizia pronunțată, ca urmare a omisiunii săvârșite.

Solicită cheltuieli de judecată și conforma dovezii depuse la acest termen.

Înalta Curte, în temeiul dispozițiilor art.150 Cod procedură civilă, reține cauza spre soluționare.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, reclamanta S.C. „.X.” S.R.L. a chemat în judecată pe pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili (în continuare „ ANAF -DGAMC”), Agenția

Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor (denumită în continuare „ANAF-DGSC”) și Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. - Serviciul Antifraudă Fiscală și Vamala - Inspecție \ Mărfuri Accizate

(denumită în continuare „DRAOV”), solicitând instanței ca prin

hotărârea ce o va pronunța în cauză să dispună:

1.1) anularea deciziei nr. 131/12.04.2011 („Decizia DGSC”) emisă de ANAF-DGSC în soluționarea contestației fiscale înregistrate la acest organ fiscal sub nr..X./06.05.2009;

1.2) recunoașterea dreptului reclamantei la restituirea sumei de .X. lei, achitată cu titlu de acciză;

1.3) obligarea pârâtei ANAF-DGSC la restituirea efectivă, în termen de 10 de zile de la pronunțarea hotărârii, a sumei anterior arătate;

- obligarea pârâtei ANAF-DGAMC la plata de penalități către reclamantă, în cuantum de .X. lei pentru fiecare zi de întârziere, în situația neîndeplinirii în termen a obligațiilor stabilite de instanță, în urma admiterii capetelor de cerere 1.1 – 1.3;

1.4) obligarea președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, respectiv a conducătorilor DGAMC, , în situația în care termenul de executare a hotărârii nu este respectat, la plata amenzii de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere;

1.5) obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

Ulterior, reclamanta a depus la dosar cerere precizatoare la acțiunea introductivă de instanță prin care a diminuat cuantumul pretențiilor solicitate inițial cu titlu de acciză la suma de .X. lei.

Curtea de Apel .X. – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, prin sentința nr. .X. din 18.10.2012 a admis în parte acțiunea reclamantei, astfel cum a fost precizată; a anulat decizia nr. 131/12.04.2011 emisă de pârâta emisă de ANAF-DGSC; a admis în parte cererea înregistrată la pârâta ANAF-DGAMC sub nr. .X. din 06.12.2007 și a obligat pârâtele ANAF –DGAMC și ANV – DRAOV-SAFV-IMA să recunoască dreptul reclamantei la restituirea sumei de .X. lei, achitată cu titlu de acciză, și să îi restituie, în solidar, această sumă; a omologat raportul de expertiză efectuat de către expertul .X. și a stabilit dreptul acestuia de a încasa efectiv onorariul de .X. lei, achitat în contul BLE de către reclamantă; a obligat pârâtele la .X. lei, reprezentând cheltuieli de judecată, către reclamantă; a respins celelalte cereri ca neîntemeiate.

Hotărârea atacată.

Prin Decizia .X. din 13 martie 2014 a Înaltei Curții de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal a fost respinsă excepția autorității de lucru judecat invocată de intimata S.C. .X. S.R.L.

S-au admis recursurile declarate de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Încheierii din 13 februarie 2012 și a sentinței civile nr. .X. din 18 octombrie 2012 ale Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Autoritatea Națională a Vămilelor – Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. (în prezent Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X.) împotriva sentinței civile nr. .X. din 18 octombrie 2012 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

A fost modificată sentința și încheierea atacate, în sensul că s-a respins acțiunea reclamantei S.C. .X. S.R.L., astfel cum a fost precizată.

Pentru a pronunța această sentință, s-a reținut că scopul instituției autorității de lucru judecat se realizează prin intermediul

celor două mijloace diferite în care se concretizează: prezumția și

excepția lucrului judecat.

Astfel, s-a arătat că prezumția operează atunci când în al doilea proces se pune o problemă soluționată printr-o hotărâre anterioară. Ea nu presupune o identitate de acțiuni, ci doar de chestiuni juridice litigioase, astfel că prezumția nu oprește judecata celei de a doua acțiuni, ci doar ușurează sarcina probațiunii, aducând în fața instanței constatări ale unor raporturi juridice făcute cu ocazia judecății anterioare de care trebuie să se țină seama.

S-a reținut că excepția lucrului judecat corespunde funcției extinctive (negative) a lucrului judecat, împiedicând o nouă

judecată în fond și asigurând lipsa de contradicții între dispozitivele hotărârii.

Nu a fost primită susținerea făcută de intimată în sensul că în cauza dedusă judecătii au fost aduse în discuție două proceduri administrative total distincte, independente, respectiv: a) procedura de restituire accize (care vizează cererea de restituire formulată de societate la data de 05.12.2007 pentru suma de .X. lei); b) procedura generală de inspecție fiscală accize derulată de organul fiscal (finalizată cu emiterea RIF și a deciziei de impunere).

Deși s-a reținut că intimata a formulat două contestații administrativ-fiscale nr. .X. din 22.04.2009 și nr..X. din 06.05.2009 și deși au fost depuse la autorități publice distincte și au o titulatură

diferită, prin promovarea lor autorul a urmărit aceeași finalitate juridică, respectiv aceea de soluționare favorabilă a cererii de restituire accize nr. .X. din 05.12.2007.

În aceeași ordine de idei, s-a reținut faptul că pentru rezolvarea cererii de restituire accize nr. .X. din 05.12.2007 , în urma solicitării DGAMC, prin adresa nr. .X. din data de 02.04.2008, a fost efectuată o inspecție fiscală parțială, finalizată prin încheierea procesului-verbal nr. X din 23.03.2009 de către ANV - Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X..

Pe de altă parte, că tot la cererea Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili, materializată prin aceeași adresă nr. .X. din data de 02.04.2008, în perioada 11 august 2008 – 28 februarie 2009, a fost desfășurată la sediul intimitei o inspecție fiscală asupra accizelor în urma căreia a fost întocmit raportul de inspecție fiscală nr.X din 25.03.2009 (filele 175-191 vol. I CAB).

S-a apreciat ca fiind relevantă împrejurarea că cele două inspecții fiscale au fost făcute de către aceeași echipă de control care a întocmit actele anterior nominalizate la două zile distanță și, contrar celor susținute de către societatea intimată, în cadrul RIF

nr. .X. din 25.03.2009 a fost analizată și cererea de restituire accize

nr. .X./ 05.12.2007.

S-a reținut că în baza acestui raport a fost ulterior emisă decizia de impunere nr.X din 25.03.2009 prin care s-a stabilit în

sarcina societății intimate obligații fiscale suplimentare în sumă

de .X. lei, cu titlu de accize aferente țigărilor returnate, precum și

majorări de întârziere în sumă de .X. lei .

În concluzie, s-a constatat că pentru rezolvarea cererii de restituire accize s-a derulat aceeași procedură administrativ-fiscală.

În al treilea rând, Înalta Curte a considerat că prin hotărârea judecătorească pronunțată în dosarul nr. X/2/2009 a fost dezlegată sub toate aspectele chestiunea juridică litigioasă, fiind vorba de manifestarea efectului pozitiv al puterii de lucru judecat și de

prezumția legală conform căreia realitatea raportului juridic dintre

părți este exprimată de hotărârea judecătorească pronunțată de așa

manieră încât ea nu poate primi dovada contrară.

A reținut instanța de recurs că raportul de drept fiscal supus

judecății are ca temei refuzul, considerat de intimată nejustificat, de

restituire a sumei de .X. lei, achitate cu titlu de accize pentru produse din tutun retrase din consum, însă, pe explicațiile precizate, s-a constatat că în cadrul RIF nr. .X. din 25.03.2009 a fost

analizată și cererea de restituire accize nr. .X./ 05.12.2007.

Curtea de Apel .X. – Secția de Contencios Administrativ și

Fiscal, prin sentința nr. X din 09.11.2010, a respins excepția

inadmisibilității cererii de obligare a ANV la plata sumei de .X. lei,

precum și acțiunea reclamantei, astfel cum a fost precizată, având ca

obiect anularea deciziei nr. X/15.12.2009 emisă de ANAF – DGSC; anularea parțială a Raportului de inspecție fiscală nr. .X. din 25.03.2009 și a deciziei de impunere nr. X din 25.03.2009; exonerarea

societății de la plata sumei totale de .X. lei, compusă din 4.104.016

lei reprezentând accize, .X. lei reprezentând majorări de întârziere și .X. lei reprezentând penalități de întârziere; obligarea ANV la achitarea efectivă, în termen de 10 de zile de la pronunțarea hotărârii, a sumei achitate de către reclamantă în quantum total

de .X. lei, actualizată cu rata inflației, sub sancțiunea amenzii și a

plății penalităților de întârziere.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios

Administrativ și Fiscal, prin decizia nr. .X. din 07.03.2012, a respins

recursul declarat de S.C. „X.” S. RL. împotriva sentinței anterioare arătate, c a nefondat.

S-a apreciat că este nefondată excepția autorității de lucru judecat invocată de intimată în raport de decizia nr. .X. din 24.03.2011 pronunțată de ICCJ în dosarul nr. .X./2/2009, nefiind îndeplinită tripla identitate de elemente, cerută de art. 1201 C.civil.

Astfel, s-a reținut că obiectul principal al acțiunii înregistrate sub nr..X./2/2009 a fost „recunoașterea dreptului societății la restituirea sumei de .X. lei, achitată cu titlu de acciză.”

Prin decizia nr. .X. din 24.03.2011, Înalta Curte a obligat autoritatea pârâtă să soluționeze contestația intimății, înregistrată sub nr..X. din 06.05.2009, în termen de 30 de zile de la pronunțare,

sub sancțiunea plății unor penalități de întârziere și a amenzii

prevăzute de art. 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată, în executarea acesteia fiind emisă de către ANAF – DGSC decizia nr. 131 din 12.04.2011 prin care s-a stabilit că

este rămasă fără obiect contestația prin care intimata solicita

obligarea DGAMC la soluționarea cererii de restituire a accizelor nr.

.X.din 05.12.2007, ca urmare a emiterii deciziei de impunere nr. 20 din 25.03.2009 de către ANAF – DRAOV .X..

În raport de obiectul prezentei cauze, anularea deciziei nr.

131/12.04.2011 emisă de pârâta emisă de ANAF-DGSC, precum și

recunoașterea dreptului reclamantei la restituirea sumei de .X. lei,

achitată cu titlu de acciză, s-a observat faptul că instanța de control

judiciar nu a obligat autoritatea pârâtă să admită cererea intimatei

de restituire a accizelor nr. .X.din 05.12.2007, ci doar să pronunțe o

soluția cu privire la aceasta, ceea ce s-a și realizat, ca efect al emiterii

deciziei nr. 131/12.04.2011.

Împotriva deciziei .X./13.03.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal a formulat contestație în anulare reclamanta SC .X. SRL criticând-o prin prisma dispozițiilor art.318 Cod procedură civilă respectiv a faptului că hotărârea instanței de recurs prin care pe fond a fost respinsă acțiunea reclamantei, ca nefondată, este rezultatul unei greșeli materiale.

În motivarea contestației formulate contestatoarea – reclamantă arată că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.318 Cod procedură civilă. Aceasta deoarece soluția de admitere a recursurilor declarate de autoritățile fiscale și de respingere pe fond a acțiunii reclamantei este rezultatul unei greșeli materiale în ceea ce privește aprecierea privind soluționarea cererii de restituire care face obiectul prezentei cauzei.

Contestatoarea – reclamantă arată că din eroare instanța de recurs a apreciat că cererea de restituire a fost soluționată prin raportul de inspecție fiscală nr..X./25.03.2009 și prin Decizia de impunere nr..X./25.03.2009 în condițiile în care printr-o decizie administrativă ulterioară .X. din 6.07.2009 contestația administrativă a fost apreciată ca prematur formulată și respinsă ca atare.

Se arată că instanța de recurs din eroare nu a ținut cont de Decizia Înalta Curte de Casație și Justiție nr..X./24.03.2011 prin care autoritatea fiscală, emitentă a raportului de inspecție fiscală nr..X./25.03.2009, a fost obligată să soluționeze pe fond cererea de restituire a sumei de .X. lei.

Contestatoarea arată că în hotărârea contestată instanța de recurs a apreciat din eroare că cererea de restituire a fost soluționată prin raportul de inspecție fiscală nr..X.1/2009, eroare esențială, care a determinat soluția de admitere a recursurilor formulate de autoritățile pârâte și de respingere a acțiunii reclamantei.

Soluția de respingere a acțiunii reclamantei este rezultatul omisiunilor și a concluziilor în care s-a aflat instanța de recurs când a apreciat că cererea de restituire care face obiectul dosarului a fost soluționată în cadrul RIF nr..X./25.03.2009 în baza căruia a fost emisă decizia de impunere .X./25.03.2009 prin care s-a stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare în sumă de .X. lei cu titlu de accize aferente șigărilor returnate, precum și majorărilor de întârziere în sumă de .X. lei.

Se solicită admiterea contestației în anulare astfel cum a fost formulată Curtea analizând contestația în anulare formulată o apreciază pentru următoarele considerente ca nefondată.

Contestația în anulare a fost înaintată pe dispozițiile art.318 pct.1 Cod procedură civilă în sensul în care soluția pronunțată de instanța de recurs prin hotărârea contestată este rezultatul unei greșeli materiale.

Prin Decizia .X./13.03.2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal ca instanță de recurs s-a dispus următoarele:

S-a respins excepția autorității de lucru judecat invocată de intimata-reclamantă și au fost admise recursurilor declarate de autoritățile pârâte în sensul că acțiunea reclamantei-contestatoare astfel cum a fost precizată a fost respinsă. Curtea apreciază că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile avute în vedere de ipoteza prevăzută de art.318(1) teza I din Codul de procedură civilă în sensul existenței unei erori materiale evidente, în legătură cu aspectele formale ale judecății în recurs a cauzei.

Toate aspectele invocate de către contestatoare ca fiind erori materiale nu pot fi calificate astfel deoarece cauza nu a fost soluționată ca urmare a admiterii vreunei excepții de natură procedurală ci a fost soluționată pe fond, prin aprecierea acțiunii ca nefondată și respingerea acesteia.

Verificarea aspectelor invocate de către contestatoare privind pretinsele erori materiale ale instanței de recurs presupune în cocret o reexaminare a fondului și o reapreciere a probelor, fapt ce nu poate fi realizat deoarece s-ar aduce atingere principiului res

iudicata fapt ce ar presupune judecarea din nou a recursurilor formulate.

Curtea apreciază că cele invocate ca fiind greșeli materiale săvârșite de instanța de recurs, respectiv soluționarea cererii de restituire a accizelor nr..X. din 5.12.2007 ca urmare a emiterii deciziei de impunere nr.20 din 25.03.2009 și neluarea în considerare a Deciziei nr..X./24.03.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție reprezintă aspecte ce țin de judecata cauzei pe fond având ca obiect stabilirea situației de fapt și aprecierea probelor administrate.

Curtea constată că instanța de recurs a analizat obiectul cauzei având ca obiect cererea de restituire a sumei de .X. lei și a apreciat că această cerere a fost soluționată prin raportul de inpecție fiscală nr..X. din 25.03.2009 și prin deczia de impunere nr.25.03.2009, acte asupra cărora s-a dispus prin sentința civilă nr..X./9.XI.2010, irevocabilă prin Decizia nr..X./7.03.2012. considerațiile instanței de recurs reprezintă aspecte de fond care reprezintă judecata ănsăți a prezentei cauze, neputându-se reține că aspectele invocate, în cadrul contestației în anulare reprezintă erori materiale în sensul dispozițiilor art.318(1) teza I Cod procedură civilă.

Instanța de recurs s-a pronunțat în decizia contestată având în vedere decizia nr..X. din 24.03.2011 prin care instanbța de control judiciar nu a obligat autoritatea pârâtă să admită cererea contestatoarei de restituire a accizelor nr..X. din 5.12.2007 ci doar să pronunțe o soluție administrativă, fapt realizat ca efect al emiterii deciziei nr.131/12.04.2011.

Față de cele expuse mai sus, Curtea apreciază că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.318 Cod procedură civilă, astfel că urmează a fi respinsă contestația în anulare formulată, ca nefondată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge contestația în anulare formulată de SC .X. SRL împotriva Deciziei .X. din 13 martie 2014 a Înaltei Curții de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal, ca nefondată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 5 mai 2015

XXXXX